

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3To/96/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1617010377
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Molnárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1617010377.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Molnárovej a sudcov JUDr. Denisy Mészárosovej a JUDr. Danice Veselovskej, v trestnej veci obžalovaného W.. G. K., pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona a iné, proti rozsudku Okresného súdu Malacky č.k. 3T/97/2017-569 zo 17. apríla 2019, na verejnom zasadnutí konanom dňa 03. marca 2020, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. z r u š u j e s a napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. sa vec vracia okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T/97/2017 zo 17.04.2019, bol obžalovaný W.. G. K., v bode 1) uznaný vinným zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona a v bode 2) z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe, že

1. - dňa 08.03.2015 v presne nezistenom čase v obci D. po predchádzajúcej e-mailovej komunikácii s poškodenými C. D. a G.. X. D. vystavil objednávky a zálohové faktúry č. XXXXXXXXXX a XXXXXXXXXX na interiérové dvere, na základe ktorých dňa 09.03.2015 poškodení uhradili na účet spoločnosti Pekné dvere, s.r.o., č. ú.: SK.XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX finančnú hotovosť vo výške 183,- €, dňa 10.03.2015 finančnú hotovosť vo výške 569,87,-€, a následne čakali na dodanie objednaných dverí, avšak po uplynutí stanoveného termínu 5-6 týždňov podľa dohody, sa opätovne skontaktovali s obvineným, ktorý uviedol prostredníctvom e-mailu dňa 05.05.2015, že termín dodania interiérových dverí bude 24. alebo 25. kalendárny týždeň r. 2015, následne dňa 28.06.2015 sa obvinený e-mailom ospravedlnil s tým, že situáciu rieši a upresní nový termín dodania dverí do 05.07.2015, po čom sa už obvinený neozval poškodeným, nereagoval na e-mailovú a telefonickú komunikáciu, pričom poškodení následne zistili u výrobcu dverí, že interiérové dvere podľa ich objednávky obvinený nikdy u výrobcu neobjednal, objednané interiérové dvere do dnešného dňa nedodal a finančnú hotovosť nevrátil, čím týmto konaním poškodených uviedol do omylu a spôsobil tak škodu poškodeným C. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N.. D. č. XXX/X, C. a G.. X. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom N.. D. č. XXX/X, C. v celkovej výške 752,87,-€, - dňa 09.03.2015 na internetovej stránke predmetnej spoločnosti pošk. O. E. požiadal o vypracovanie cenovej ponuky interiérových dverí, o ktoré mal záujem, dňa 01.04.2015 mu bola zaslaná prostredníctvom e-mailu od obvineného objednávka spolu s faktúrou na sumu 1.667,99,-€, ktorú poškodený uhradil dňa 01.04.2015 prostredníctvom internetbankingu na účet spoločnosti Pekné dvere s.r.o., e. ú.: D XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a následne čakal na dodanie objednaných dverí, avšak po uplynutí stanoveného termínu 4 6 týždňov uvedeného vo faktúre, sa opätovne skontaktoval s obvineným, ktorý mu uviedol, že má problémy s objednávkou a predĺžil termín dodania na 15.-28. deň v mesiaci

jún 2015, následne dňa 28.06.2015 obvinený kontaktoval poškodeného o lom, že do 05.07.2015 mu bližšie upresní termín dodania objednávky, avšak do dnešného dňa mu obvinený interiérové dvere podľa objednávky nedoručil, finančné prostriedky po výzve poškodeného nevrátil, na emaily a telefonáty obvinený neodpovedá, čím týmto konaním uviedol poškodeného do omylu a spôsobil tak poškodenému O. E.. nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. č. XX/XX. J.- O., škodu vo výške 1.667.99,-€, - dňa 20.03.2015 v presne nezistenom čase v obci D. vystavil objednávku a zálohovú faktúru č. 220032015 na parkety a dňa 22.03.2015 objednávku a zálohovú faktúru č. 320032015 na interiérové dvere poškodenej C.. X. T., pričom telefonicky poškodenej oznámil, že ak zaplatí zálohové faktúry ihneď, jej objednávky pridá k veľkej objednávke, ktorú má pripravenú a podlahu privezie najbližším kamiónom z. Nemecka a preskladuje ju do mája r. 2015, kedy podlahu potrebovala inštalovať a dvere ihneď po zameraní objedná, avšak po zaslaní finančnej hotovosti poškodenou v zmysle zálohových faktúr na účet spoločnosti G. dvere, s.r.o. č. ú.: SK75 XXXX XXXX XXX X XXXX XXXX dňa 22.03.2015 vo výške 1664,34,-€ a dňa 23.03.2015 vo výške 4.920,41,-€, sa vyhýbal jej písomným aj telefonickým výzvam na dodanie tovaru, pri osobnom stretnutí poškodenej tvrdil, že podlahu dodá 18.06.2015 a dodanie dverí upresní e-mailom dňa 16.06.2015. následne poslal e-mail, že podlahu bude doručená v 26. týždni r. 2015, avšak ani do 33. kalendárneho týždňa tovar nedodal, pričom poškodená následne u výrobcu dverí zistila, že interiérové dvere podľa jej objednávky nikdy u výrobcu dverí neobjednal, do dnešného dňa jej obvinený interiérové dvere podľa objednávky nedoručil, finančné prostriedky po výzve poškodenej nevrátil, na emaily a telefonáty obvinený neodpovedá, čím týmto konaním uviedol poškodenú do omylu a spôsobil tak poškodenej C.. X. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom E. č. XXXX/XX, J.-T. E. škodu vo výške 6.584,75,-€, 2. - dňa 05.02.2016 v presne nezistenom čase v obci E. B., pare. č. XXX/XX, na dome č. XXX vymeral dvere na základe dohody s poškodenou C. N., na základe čoho dňa 11.02.2016 vystavil objednávku a zálohovú faktúru č. I I 1022016 na interiérové dvere POL-SKONE, na sumu 1276,72,-€, ktorú poškodená vyplatila dňa 11.02.2016 prostredníctvom internetbankingu na číslo účtu spoločnosti Pečné dvere s.r.o., č. ú.: D XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a následne čakala na dodanie objednaných dverí, avšak po uplynutí stanoveného termínu 4-5 týždňov podľa ústnej dohody, sa po viacerých neúspešných kontaktoch opätovne skontaktovala s obvineným, ktorý uviedol, že jej objednávku rieši nejaký kolega, ktorého sa na to spýta a dá vedieť, avšak obvinený sa vôbec neozval, nereagoval na telefonický kontakt od poškodenej, načo mu poškodená dňa 13.04.2016 poslala e mailom výzvu buď na dodanie tovaru alebo vrátenie peňazí, avšak ani na toto obvinený žiadnym spôsobom nereagoval, do dnešného dňa jej obvinený objednávku nedoručil, ani finančné prostriedky po žiadosti poškodenej nevrátil, na emaily a telefonáty obvinený neodpovedá, čím poškodenú C. N.. nar. XX.XX.XXXX. trvale bytom E. B. č. XXX týmto konaním uviedol do omylu a spôsobil jej tak škodu vo výške 1.276.72,-€.

Podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 , ods. 3 , § 36 písm. j/ Trestného zákona, § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky, ktorého výkon bol podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona s poukazom na § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona podmienene odložený s probačným dohľadom nad jeho správaním v skúšobnej dobe v trvaní 5 (päť) rokov.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona, § 51 ods. 4 písm. c/ Trestného zákona mu bola uložená povinnosť, aby v skúšobnej dobe nahradil spôsobenú škodu.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2. Trestného zákona mu bol uložený trest zákazu vykonávať podnikateľskú činnosť na dobu 5 (päť) rokov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenej C.. X. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. XXXX/XX, J., škodu vo výške 4105,81,-Eur.

Proti tomuto rozsudku podal, v zákonnej lehote uvedenej v ustanovení § 309 Trestného poriadku, odvolanie obžalovaný W.. G. K., ktoré v mene obžalovaného odôvodnil obhajca a toto bolo súdu doručené dňa 09.10.2019.

V písomných dôvodoch obhajca za obžalovaného uviedol, že rozsudok je nesprávny a nezákonný, obsahuje rozpor výrokovkej časti rozsudku s odôvodnením, pretože už zo samotného skutku vyplýva, že týmto nemohlo dôjsť k spáchaniu trestného činu podľa § 221 Trestného zákona a okresný súd nesprávne

vyhodnotil dôkazy vykonané v trestnom konaní a nevysporiadal sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a teda zistený skutkový stav nezodpovedá skutočnosti.

Skonštatoval, že „Skutok nemohol byť spáchaným trestným činom, nakoľko naplnenie zákonných znakov subjektívnej stránky trestného činu podvodu podľa § 221 Tr. zákona je potrebné dokázať, a teda že som už v čase vystavenia objednávok a zálohových faktúr svojim zákazníkom, v tomto prípade poškodeným C. D. a X. D., O. E., C.. X. T. a C. N., mal úmysel im žiadny tovar nedodať a finančné prostriedky si ponechať pre osobné potreby, a tým som zákazníkov uviedol do omylu, aby som sa na škodu ich majetku obohatil. Nestotožňujem sa s tvrdením súdu, že som zákazníkov uviedol svojim konaním do omylu, nakoľko všetky obchodné podmienky boli riadne, čitateľne a preukázateľne uvedené a boli každému zákazníkovi, ktorý s firmou PEKNE DVERE s. r. o. podpísal záväznú objednávku k dispozícii. Taktiež nesúhlasím s tvrdením, že by som sa obohacoval na cudzí účet, nakoľko žiadne z uhradených preddavkových faktúr zákazníkov neboli na moje meno, neboli zasielané na môj účet, a ani som si tieto finančné prostriedky neponechal.“... Počas prvostupňového konania som okrem iného svoju nevinu dokazoval skutočnosťou, že tesne po uzatvorení zmluvy s poškodenými som dohodnutý tovar objednal u dodávateľa, čo som aj podložil potvrdeniami objednávok a faktúrami. Preto moje konanie nevykazovalo známky podvodu, nakoľko som sa zjavne nepokúšal obohatiť na úkor iného a nemal som ani v úmysle spôsobiť poškodeným škodu. V zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Tdo 54/2013: „Vo vzťahu k objektívnej stránke skutkovej podstaty trestného činu podvodu jedným z obligatórnych znakov je obohatenie sa páchatel'a alebo iného na škodu cudzieho majetku. Pod zákonným pojmom „obohatenie"sa rozumie neoprávnené rozmnoženie majetku páchatel'a alebo niekoho iného, a to buď jeho rozšírením, t. j. nadobudnutím vlastníckeho práva k určitým, či už hnuiteľným alebo nehnuteľným veciam, alebo ušetrením nákladov, ktoré by inak boli z majetku páchatel'a alebo iného vynaložené....Hneď v prvej časti svojho odôvodnenia sa Okresný súd pokúšal moje tvrdenie vyvrátiť, keď ho označil za účelové a nelogické z dôvodu, že pri poškodenom O. E. som mal 7 kusov interiérových dverí na sklade už v rokoch 2013-2014 a i napriek tomu som sa omeškal s dodaním. Ako som opakovane uviedol už vo vyjadrení z dňa 15.01.2019 a počas konania, predmetné dvere na sklade bolo potrebné pre potreby poškodeného upraviť podľa zamerania. Objednávka teda nebola tvorená len zo 7 interiérových dverí, ale aj z dielčích kusov, ktoré som k dispozícii v tom čase nemal a objednával som ich neskôr hromadne pre viacerých zákazníkov. Okresný súd taktiež odmietol predložené potvrdenia objednávok a faktúry brať do úvahy, pretože ich považoval za nejednoznačné a nepreukazujúce. Vo vzťahu k uvedenému si dovoľujem uviesť, že nie len že v trestnom konaní nesie pri dokazovaní viny dôkazné bremeno príslušný orgán, ale ak vzniknú akékoľvek pochybnosti ovine obvineného, treba ich vykladať v jeho prospech.“ K uvedenému dal do pozornosti rozsudok NS SR sp. zn. 4To/3/2016 k čomu doplnil, že v trestnom konaní nie je úlohou obžalovaného preukázať, že uvedené objednávky a faktúry nespochybniteľne slúžili na objednanie a zaplatenie tovaru pre poškodených. Nakoľko sa na objednávkach a faktúrach uvádza iba názov kupujúceho, v tomto prípade spoločnosť PEKNE DVERE, s. r. o. a nie, pre ktorého zákazníka sa konkrétne tovar objednáva, nemal by som reálne ani možnosť to so 100%-nou istotou dokázať. Ak by sa takýmto spôsobom pristupovalo k dokazovaniu, takmer nikto by nebol schopný v trestnom konaní dokázať svoju nevinu. Je teda úlohou súdu, aby dokázal, že uvedené objednávky a faktúry neslúžili na objednanie tovaru pre poškodených. Nakoľko súd nepredložil žiadny dôkaz, ktorý by uvedené vyvrátil, treba vychádzať zo skutočnosti, že listiny jasne naznačujú, že k objednávkam tovaru pre poškodených podľa všetkého došlo.“

K tvrdeniu, že došlo k prerušeniu komunikácie medzi ním a poškodenými ozrejmil, že v tom čase sa staral o svojho ťažko chorého otca v dôsledku čoho prechádzal celkovo psychicky a emočne náročným obdobím. Za pochopiteľné považuje to, že nemohol úplne prerušiť kontakt s klientmi a fungovanie spoločnosti, ale podľa neho dôvodom, prečo neodpovedal poškodeným bolo, že im ešte nebol v danom čase schopný poskytnúť objednaný tovar, pretože nastalo oneskorenie zo strany dodávateľa, ktorý stále posúval termín dodania tovaru.

V ďalšom vyslovil nesúhlas s tvrdením súdu, že si bol vopred plne vedomý, že nebude schopný plniť včas svoje záväzky. Tiež vytkol súdu, že považoval výpovede svedkov za pravdivé aj napriek tomu, že obžalovaný uviedol argumenty spochybňujúce pravdivosť ich výpovedí, nakoľko na pojednávaní preukázal, že tovarom vzťahujúcim sa na jednotlivé objednávky poškodených disponoval, k čomu súdu predložil všetky dodacie faktúry, potvrdenia objednávok a potvrdenia o úhradách u dodávateľov, a tiež prezentoval okolnosti, ktorými bola spôsobená jeho dočasná pracovná indispozícia. K uvedenému dal do pozornosti, že v prípade podvodu je dôležité odlišovať tzv. neschopnosť dodatočne plniť svoj záväzok, v

ktorom prípade by bol trestný postih v rozpore s čl. 17 ods. 2 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky.

Zastáva názor, že „...výpovede svedkov - poškodených potvrdzujú iba oneskorenie sa s dodaním tovaru a neodpovedanie z mojej strany na ich telefonické a e mailové pokusy o kontakt, ako aj oneskorenie sa s vrátením plnenia, z čoho som ani jednu skutočnosť nepoprel. Výpovede poškodených však v žiadnom prípade nemôžu byť dôkazom môjho úmyslu im spôsobiť škodu, ktorý súd v celom tomto konaní nedokázal preukázať. Ako posledný znak naplnenia trestného činu podvodu okresný súd uvádza, že ja - ako jediný konateľ spoločnosti PEKNÉ DVERE, s. r. o. som realizoval výbery hotovosti z účtu spoločnosti, čím som sa obohatil na škodu cudzieho majetku. Toto tvrdenie však nie je správne, nakoľko som ako konateľ konal v mene a na účet firmy, zálohové faktúry som vystavoval s číslom účtu spoločnosti PEKNÉ DVERE s. r. o., čiže ku vlastnému obohateniu nikdy nedošlo a ani som to nikdy nemal v úmysle. Ako som uvádzal už v priebehu konania, niektoré faktúry som z časti uhradil v hotovosti pri preberaní tovaru. Financie, s ktorými som disponoval a robil výbery, či transakcie som vykonal za účelom uhradenia tovaru, materiálu dodávateľskej firme ako kompetencie vyplývajúce z funkcie štatutárneho orgánu spoločnosti, nikdy nie pre osobné potreby. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Tost 4/2016: „Z hľadiska naplnenia znakov trestného činu podvodu je relevantné len konanie páchatel'a, ktoré predchádza transferu majetkovej hodnoty (i peňazí) z dispozície poškodeného do dispozície páchatel'a, pretože len takéto konanie môže byť v príčinnej súvislosti s následkom, ktorý má podobu reálneho úbytku na majetku poškodeného. Pre spáchanie podvodu podstatným je okamih dokonania, t. j. keď páchatel' spôsobí následok vo forme škody a zároveň seba alebo iného obohatí. Za najväčšiu vadu rozhodnutia okresného súdu teda vnímam absenciu naplnenia znakov trestného činu podvodu. Toto naplnenie znakov nebolo preukázané ani počas dokazovania na hlavnom pojednávaní dňa 17. apríla 2019, pričom absentovalo moje úmyselné zavinenie vo vzťahu k následku. Vzhľadom na vykonané dôkazy a ich vzájomnú súvislosť som jednoznačne stotožnený s tvrdením, že skutok, resp. skutky uvedené v odsudzujúcom rozsudku nie sú trestným činom, nakoľko v danom prípade predovšetkým absentuje môj úmysel konať predmetným spôsobom v ňom uvedeným, a to čo i len nepriamo, nakoľko zákazníci boli priamo upozornení na obchodné podmienky i na výšku prípadnej zmluvnej pokuty a žiadne z informácií im neboli zatajené alebo nepravdivo poskytnuté, v úmysle uviesť ich do omylu.“

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol aby Krajský súd v Bratislave zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie s názorom, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, resp. aby odvolací súd obžalovaného W. G. K. oslobodil spod obžaloby podľa ustanovenia § 285 písm. b/ Trestného poriadku konštatujúc, že skutky uvedené v obžalobe nie sú trestným činom.

K odvolaniu obžalovaného poskytol svoje vyjadrenie prokurátor okresnej prokuratúry a to: „Podľa názoru tunajšej prokuratúry ani po zvážení argumentácie obžalovaného v odvolaní nie je dôvod na zmenu vydaného odsudzujúceho rozsudku. Vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný postupoval pri svojich skutkoch premyslene a sofistickovane, pričom pri všetkých skutkoch a čiastkových útokoch použil ten istý modus operandi. Práve použitie rovnakého módu operandi potvrdzuje úmysel obžalovaného spáchať uvedený trestný čin. Máme za to, že vina obžalovaného je preukázaná mailovými komunikáciami medzi poškodenými a obžalovaným, ako aj výsluchom všetkých poškodených a tiež predloženými listinnými dokladmi. Tiež máme za to, že vinu obžalovaného preukazujú tiež vlastné výpovede obžalovaného a dôkazy predložené obžalovaným, pretože ten nedokázal logicky a racionálne vysvetliť svoje počínanie a neustále menil verzie o skutku a dôvody, prečo konal tak, ako konal, pričom jednotlivé verzie a tvrdenia použité obžalovaným si navzájom odporujú, prípadne sú v rozpore s listinnými dôkazmi ním predloženými. Obžalovaný na jednej strane tvrdil, že tovar pre poškodených mal zo starších zásob, ale na druhej strane sa odvolával na to, že im nemohol tovar dodať pre „omeškanie dodávateľov“, pričom toto isté vysvetlenie použil pri všetkých poškodených, nie je teda jasné, komu chcel vlastne dodať tovar, ktorý mal mať „naskladnený“, pretože táto verzia nesedí ani na jedného poškodeného. Hoci predložil údajné objednávky konkrétnych tovarov pre poškodených, tento tovar nemohol byť tovarom určeným pre poškodených, pretože obžalovaný ani dodatočne neoslovil poškodených s dodaním tovaru, ktorý údajne objednal alebo ho mal na sklade v čase, keď sa títo dožadovali jeho dodania, čo zakladá absolútnu nelogickosť jeho konania, keď niekoľko mesiacov nedodal tovar, o ktorom tvrdí, že ním disponoval. Za najdôležitejšiu skutočnosť nepravdivosti tvrdení obžalovaného pokladám fakt, že ani jednému poškodenému tovar nebol dodaný, a to ani v dodatočných lehotách, ani po urgenciách a obžalovaný ani nijakým hodnoverným spôsobom nepreukázal, že mu bol

daný konkrétny tovar z týchto objednávok dodaný alebo že ho skutočne vlastnil predtým a ako s ním následne naložil, komu ho predal alebo kde ho umiestnil. Obžalovaný predložil len zmätočné a nejasné listinné dôkazy, ktoré nikdy jednoznačne nekorešpondovali s jeho tvrdeniami a teda tieto dôkazy ani nie sú a nemohli byť hodnoverným podkladom k jeho tvrdeniam. Obžalovaný najprv uvádzal, že tovar nedodal z toho dôvodu, že ho nemal a musel ho objednať u dodávateľov a tento mu dodávatelia včas nedodali. Na tejto verzii zotrval vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 02.07.2018. Priamo na tomto hlavnom pojednávaní uviedol, že „tovar objednával až po prijatí zálohy“, avšak následne na pojednávaní dňa 16.01.2019 tvrdil, že objednávky chcel vybaviť „zo skladových zásob“. Rovnako tak uvádzal dňa 02.07.2018, že „dvere vyrábajú na mieru pre jednotlivé stavebné otvory na stavbách, preto nie je jednoduché v prípade niekoľkých stoviek kombinácií, ktoré môže mať objednávka, ...ktoré potrebuje zákazník na svoje individuálne rozmery na stavbe, nie je jednoduché až takmer nemožné umiestniť ich na inú stavbu. “Tieto je možné umiestniť na stavbu len vtom prípade, ak „nový zákazník je ochotný upravovať stavebné otvory“. No dňa 16.01.2019 už uvádzal, že dvere vyrábajú z „polotovarov“ a teda je možné ich prispôbiť a tieto bolo možné vyrobiť pre poškodených z už skôr dodaných komponentov, ktoré mal na sklade - „veľkou devízou spoločnosti Pekné dvere, s. r.o. je to, že dokážeme robiť odborné montáže tj. dokážeme upraviť polotovary na jednotlivé špecifické otvory a požiadavky zákazníka. “ Tieto výpovede si jednoznačne odporujú. Poukazujem na skutok č. 1 a pošk. D.. Dňa 02.07.2018 na pojednávaní obžalovaný tvrdil, že platba za tovar pošk. D. odišla vo výške 2.300,- eur dňa 24.03.2015 ako je to zrejme z výpisu z účtu. Predložil listinné dôkazy s objednávkami tovarov pre poškodených, kde údajne tento tovar objednal ešte pred zaplatením zálohovej platby dňa 06.03.2015, pričom sám predtým uvádzal, že tovar vždy objednával až po úhrade zálohovej faktúry, ktorú vystavil až dňa 08.03.2015. Ku dňu 06.03.2015 teda ešte záväzná objednávka zo strany pošk. D. ani neexistovala. Obžalovaný sa teda snaží tvrdiť, že objednal záväzne u dodávateľa tovar, ktorý si ešte poškodení v tom čase ani neobjednali, pretože objednávka bola vyhotovená až dňa 08.03.2015 a tovar bol uhradený až dňa 09.03.2015 a 10.03.2015. Následne obžalovaný tvrdil, že tovar bol vyzdvihnutý dňa 17.04.2015, avšak pri mailovej komunikácii ani po tomto termíne nepotvrdil, že má uvedený tovar pre týchto zákazníkov a ani im ho nedodal a to ani v máji a júni 2015, kedy komunikácia medzi poškodenými a obžalovaným mailovou formou prebiehala. Tento tovar (napriek tomu, že ho údajne obžalovaný mal) nedodal ani v júli 2015, kedy poškodení odstúpili od zmluvy. Pri skutku č. 1 - pošk. D. obžalovaný tvrdil, že tento tovar mal na * sklade od roku 2013, resp. 2014, no napriek tomu ho nedodal zákazníkovi, ktorého objednávka bola vystavená dňa 01.04.2015 a to ani do júla 2015. V tejto súvislosti poukazujem na výpoveď obžalovaného zo dňa 02.07.2018, ktorý uvádzal, že tovar nie je možné dodať inému zákazníkovi ako tomu, ktorý si ho objednal z dôvodu rôznej šírky dverí a pod. V prípade skutku č. 1 - pošk. T. uviedol dňa 02.07.2018, že tovar objednával v júni 2015, no následne predložil súdu listinné dôkazy, podľa ktorých mal tovar na sklade už od roku 2013 a 2014. Napriek tomu tovar nedodal, aj keď tvrdil, že ho mal už od roku 2013, resp. 2014, a to ani po viacerých urgenciách. Zároveň opätovne poukazujem na nezrovnalosť vo výpovediach obžalovaného, ktorý sám uvádzal rozporné tvrdenia o objednávkach a o tom, kedy a ako bol tovar dodaný. Tiež poukazujem na to, že tvrdil, že tovar musí byť na mieru zhotovený. Opätovne obžalovaný tvrdil, že zvyšný tovar pre poškodenú mal objednať objednávkou zo dňa 03.03.2015, teda v čase, kedy objednávka X. T. ešte ani neexistovala, pretože tá bola vystavená až k dátumu 20.03.2015. Aj v tomto prípade obžalovaný tvrdí, že tovar vyzdvihol 17.04.2015, no tovar nedodal poškodenej ani po opakovaných urgenciách, napriek tomu, že na hlavnom pojednávaní tvrdil, že ho mal k dispozícii. Obdobne možno vyhodnotiť aj listinné dôkazy k pošk. N., kde takisto obžalovaný tvrdil, že tovar už mal a nemusel ho objednávať. Poukazujem na nelogickosť listinných dôkazov predložených obžalovaným na HP dňa 16.01.2019, kde v dodacích listoch z rokov 2013 a 2014 figurujú podľa jeho tvrdenia presne tie tovary, ktoré si zákazníci objednali až v roku 2015, pričom tieto dokázal obžalovaný vo svojom vyjadrení položkami presne označiť číselne, v ktorých riadkoch sa nachádza tovar poškodených, avšak v týchto „riadkoch“ sa nachádza vždy aj stĺpec s položkou „počet“ a v tejto kolónke nachádzame pri jednotlivých položkách vždy číslicu „1“. To znamená, že obžalovaný objednával uvedený tovar výlučne presne vždy v jednom kuse. Je nanajvýš nepravdepodobné, že obžalovaný objednával v roku 2013 a 2014 jednotlivo „po jednom kuse“ konkrétne druhy tovarov, ktoré však vôbec nepotreboval, ktoré nezodpovedali v tom čase žiadnej špecifikácii vtedajších zákazníkov, aby si ich uložil na sklade a „možno“ ich v budúcnosti niekomu predal. Preto jediná logická a racionálna verzia je, že síce ide skutočne o objednávky, ktoré realizoval obžalovaný, avšak pre úplne iných zákazníkov, ako boli poškodení a ktorí sa snaží prezentovať ako tovar pre poškodených. Zároveň viackrát vo výpovedi dňa 02.07.2018 potvrdil, že termíny, ktoré uvádzal poškodeným, uvádzal preto, lebo tak mu tieto termíny vychádzali vzhľadom na dodanie tovaru od dodávateľa. Teda v tejto výpovedi ani raz nespomenul, že by mali byť vyrobené tovary pre poškodených z nejakých komponentov, ktoré on už v tom čase mal na sklade a ktorými disponoval,

preto jeho „novú“ verziu výpovede dňa 16.01.2019 možno považovať za účelovú, ktorú dodatočne obžalovaný vyhodnotil ako „realistickejšiu“ pre to, aby mu pasovala na iné ním predkladané dôkazy v neskoršom konaní, pričom táto však nie je konzistentná s jeho vlastnými predchádzajúcimi tvrdeniami, preto možno celkovo jeho výpovede hodnotiť ako nevierohodné a nepravdivé a poukazujúce na úmysel vyhnúť sa trestnej zodpovednosti uvádzaním rôznych aj odporujúcich si nepravdivých tvrdení. Celkovo poukazujeme na skutočnosť, že výpovede obžalovaného boli viac krát menené, obžalovaný uvádzal viac krát nepravdivé skutočnosti, ktoré boli neskôr vyvrátené výpoveďami poškodených alebo listinnými dôkazmi, pričom akonáhle bol konfrontovaný s „nesúlalom“ svojich tvrdení s inými dôkazmi, tieto vysvetliť nedokázal. Ním predložené listinné dôkazy pokladáme za nepreukazné a nič nedosvedčujúce, ide len o snahu obžalovaného vytvoriť zdieň, že tovar teoreticky mohol existovať a mohol byť dodaný, avšak verzii o jeho pôvode a spôsobe jeho dodania bolo počas konania niekoľko a žiadna nebola dostatočne hodnoverná. Predložené listinné dôkazy tiež nie sú v súlade s daňovými dokladmi. Preto ich považujeme za zmätočné, nejasné a nevyvracajúce jeho vinu na spáchanom trestnom čine. Taktiež možno spomenúť, že k náhrade škody poškodeným obžalovaný pristúpil až po vznesení obvinenia v tejto veci, resp. až po podaní obžaloby, preto nemožno ani prisvedčiť jeho tvrdeniam, že sa s poškodenými chcel finančne vyrovnáť a že bolo len otázkou času, kedy tak učiní. Takáto jeho argumentácia bola priamo vyvrátená vykonaným dokazovaním, najmä výpoveďami poškodených a ich mailovými komunikáciami. Zároveň poukazujem na skutočnosť, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní viac krát menil výpovede ohľadom skutku, pričom jeho neskoršie výpovede vykazujú logické nezrovnalosti s niektorými jeho predošlými vyjadreniami, ako aj s listinnými dôkazmi obsiahnutými v spise. Obžalovaný sa snažil vo všetkých prípadoch hodnotiť svoje konanie len ako „obchodnoprávne spory“, avšak z jeho počínania bolo zrejmé, že od poškodených vylákala zaplatenie peňažných súm podvodným konaním, pričom následne s týmito konkrétnymi osobami prestal komunikovať, hoci s inými „novými“ zákazníkmi komunikoval, na telefóny a emaily „nových“ zákazníkov odpovedal, čo bolo preukázané viacerými výpoveďami a listinnými dôkazmi predloženými poškodenými, kde bolo zrejmé, že ak sa ho pokúsili kontaktovať z iného telefónneho čísla alebo iného mailového konta, obžalovaný im odpovedal. Obžalovaný vo svojom odvolaní v zásade neuvádza nové skutočnosti, a opakuje už známe tvrdenia, ktoré uviedol už v rámci konania súdu prvého stupňa a ktoré súd vzal do úvahy pri vydaní svojho rozhodnutia, pričom sa argumentačne vysporiadal s vykonanými dôkazmi, s tvrdeniami obžalovaného i s dôkazmi, ktoré tento predložil do konania apo dôslednom zvážení skutkového stavu vydal predmetný odsudzujúci rozsudok, ktorý považujeme za vecne správny a zodpovedajúci vykonanému dokazovaniu, preto navrhujeme odvolanie obžalovaného v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodné.“

K odvolacím dôvodom obžalovaného sa vyjadrili aj poškodení s tým, že poškodená C.. X. T. uviedla: „Mám za to, že v uvedenej trestnej veci, sa jedná o trestný čin podvodu podľa § 221 Tr. Zákona, keďže Ing. Peter Dulanský ma už pred objednaním tovaru uviedol úmyselne do omylu tým, že tovar okamžite po pripísaní finančných prostriedkov na jeho účet objedná a dovezie z Nemecka k čomu nikdy neprišlo a nikdy nevyvinul žiadnu snahu o nápravu, ignoroval naše telefonáty a taktiež ponuku z našej strany priviezť tovar na naše vlastné náklady. Navyiac pán K. postupoval rovnako aj v prípadoch ostatných poškodených, konštantné predlžoval termín dodania tovaru, ktorý však nikdy nebol dodaný. V prvých výpovediach na ORPZ v Malackách, W.. G. K. uviedol, že odstúpenie od zmluvy z mojej strany bolo podané pred termínom dodania podlahy, čo mal byť 28my týždeň roku 2015, ktorý končil 12.7.2015 a pánom K. nikdy nebol oznámený dôvod nedodania ani náhradný termín dodania. Odstúpenie od zmluvy bolo podané až následne 13.7.2015 a aj to so žiadosťou o vrátenie peňazí keďže k dodaniu tovaru nikdy neprišlo. Taktiež, pán K. v uznesení uvádza, že peniaze, ktoré som mu zaplatila za tovar, ktorý nikdy nedodal, má vo firme Pekné Dvere, s.r.o. ale v ďalšom odseku uvádza, že má tovar na sklade, čím si značne odporuje ak tvrdí, že peniaze použil na kúpu tovaru. Tvrdenie, že má tovar na sklade sa taktiež nezakladá na pravde. V odvolaní proti rozsudku, ktoré bolo súdu doručené 9.10.2019, W.. G. K. uvádza, že objednával u dodávateľov jednotlivé diely na interiérové dvere, preto nevie priamo dokázať objednanie konkrétnych dverí, ktoré sme si my poškodení objednali. Avšak v mojom prípade nikdy nevysvetlil objednávky ohľadom podlahy Haro Disano, pričom druh, odtieň a množstvo podlahy sú presne dané a nemenné a túto objednávku u dodávateľa, prípadne úhradu objednávky za tovar nikdy nepredložil. Taktiež nikdy nepredložil dôkaz, že má podlahu na sklade ako v úvodných výpovediach uvádzal. W.. G. K. ma už pred objednaním tovaru uviedol úmyselne do omylu tým, že mi telefonicky oznámil, že tovar okamžite po pripísaní finančných prostriedkov na jeho účet objedná a dovezie, ale mám za to že podlahu nikdy neobjednal u dodávateľa a finančne sa obohatil na škodu cudzieho majetku, keďže bolo dokázané orgánmi činnými v trestnom konaní, že finančné prostriedky z firemného účtu vyberal v hotovosti a nepredložil písomné dôkazy o platbe za podlahu. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby Krajský súd v Bratislave potvrdil Rozsudok prvostupňového súdu a uznal

obžalovaného W.. G. K. vinným zo zločinu podvodu podľa § 221 Tr. Zákona a aby mu bola uložená povinnosť nahradiť mi bezodkladne škodu vo výške 4 105.81 EUR.“

G. manželka C. D. a X. D. vo svojom vyjadrení uviedli: „Počas súdneho pojednávania, na ktorom som sa zúčastnil, pan K. vystupoval arogantne voči mne aj súdu. Staval sa do pozície, akoby bol on svedok a ja obžalovaný. Ani raz nespomenul, že dôvodom nedvíhania telefonátov a nereagovanie na emaily bola choroba jeho otca, ako sa uvádza v odvolaní. Ani raz nenaznačil, že mu je ľúto danej situácie, ktorú spôsobil poškodeným. Preto ani v náznaku neverím tvrdeniam z odvolania, že za nereagovanie na riešenie situácie bolo jeho psychické rozpoloženie. Beriem to ako ďalšie zavádzanie zo strany p. K., o ktorom som sa mohol veľakrát presvedčiť v minulosti. Ako dôvod nedodania tovaru v odvolaní sa uvádza oneskorenie zo strany dodávateľa, od ktorého p. K. tovar objednával. My sme si u pana K. objednali dvere POLSKONE. Čiže konkrétne dvere od výrobcu POLSKONE. U viacerých predajcov som si v čase keď p. K. tvrdil, že POLSKONE majú problém vo výrobe overil, že nikto z predajcov žiadne oneskorenie s dodaním tovaru nemá. Túto informáciu som si následne overil aj u Výhradného dovozcu značky POLSKONE pre Českú republiku a Slovensko. Ako ďalšiu vec, ktorá popiera úprimné správanie s dodaním uvediem nasledovné. Keďže objednaný tovar nebol dodaný na prvý ani druhý dohodnutý termín od p. K. a nebolo možné ho následne ani kontaktovať, oslovili sme iného dodávateľa dverí POLSKONE. Ten nám ich dodal bez akéhokoľvek predlžovania termínu. Ak by mali závažný problém vo výrobe v POLSKONE, tak by to nevedel dodať ani iný dodávateľ týchto dverí. Veď ak p. K. zadal objednávku niekoľko mesiacov pred našim druhým dodávateľom a stále nemal naše dvere, tak ako je možné, že náš druhý dodávateľ nám ich doručil, a to včas - bez omeškania. G. K. tvrdí, že tovar vlastne obdržal neskôr a z jeho následného predaja nám vyplatil peniaze nazad. Nikdy nás neinformoval, že tovar obdržal. Preto jeho tvrdenia považujem za vymyslené. O tom, že ide o podvod svedčí aj nasledovné. Ak p. K. nevedel dodať dvere, tak mal vrátiť peniaze hneď, ako zistil, že nastal vážny problém s dodaním tovaru a nemusel byť obžalovaný. Veď je úplne samozrejmé, že ak firma nevie dodať tovar, tak musí vrátiť peniaze. G. K. tvrdí v odvolaní, že prerušil komunikáciu s poškodenými, lebo sa staral o chorého otca a bolo to pre neho náročné obdobie. A tak radšej nekomunikoval s poškodenými lebo nevedel, ako by zvládol túto komunikáciu. Sám ale uvádza, že neprerušil v tomto období fungovanie svojej firmy a čiastočne pracoval. To znamená, že vrátenie / prevod peňazí mohol kedykoľvek vykonať. S poškodenými by následne neprišiel do styku, a teda by nebol v žiadnom psychickom vypätí. Poškodení by mohli byť síce právom nahnevaní z dôvodu porušenia termínov dodania, ale mali by peniaze a nemuseli by sa obracať na súd. To ale nespravil, a tak vyhodnotil súd takéto chovanie správne ako podvod. O to, že ide o podvod nasvedčuje aj správanie počas niekoľkých mesiacov, kedy p. K. poškodil alebo uviedol do omylu viacero klientov. Veď ak by nastal problém s dodaním určitého tovaru, tak hneď musí ďalšieho nového záujemcu o tovar upozorniť na skutočnosť s oneskorením termínu dodania. Inak toho klienta uvedie do omylu. Ak mal p. K. akúkoľvek informáciu o meškanií/problémoch s dodaním tovaru, mal zákazníkov upozorniť vopred. To ale nespravil. Čiže nevidím dôvod prečo by sa NEDODANIE TOVARU, NEVRÁTENIE PEŇAZÍ A ODMIETNUTIE ĎALŠEJ KOMUNIKÁCIE S KLIENTOM nemalo považovať za podvod tak, ako to správne vyhodnotil súd. Keďže nikdy nebol dodaný akýkoľvek hodnoverný dôkaz, že náš tovar bol objednaný, neverím tvrdeniu p. K., že sa nejedná o podvod. G. K. v odvolaní tvrdí, že sa jedná iba o oneskorenie s dodaním tovaru. Keďže tovar nám nikdy nebol dodaný, tak ide o NEDODANIE tovaru a nie oneskorenie. G. K. pred začatím súdu neprejavil reálnu snahu o vrátenie peňazí a poškodeným spôsobil veľké problémy s dokončovaním prerábek domov/bytov, ďalej s časom ktorý sme museli stráviť chodením na políciu alebo súd. Až tým, že sme podali trestné oznámenie a začalo sa súdne konanie, vytvoril sa tlak na p. K., aby peniaze vrátil. Zo spoločenského hľadiska považujem za nevyhnutné, aby sa podvodné správanie skončilo právoplatným odsúdením a vrátením finančných prostriedkov všetkým poškodeným. W. sa stále budú opakovať podobné prípady podvodov.“

Spis bol predložený prvostupňovým súdom na rozhodnutie o odvolaní tunajšiemu súdu dňa 04.12.2019, pričom je zrejmé, že rozsudok bol odvolaním napadnutý len zo strany obžalovaného.

Na verejnom zasadnutí obhajca obžalovaného uviedol: „Ja sa v celom rozsahu pridrižavam písomne podaného odvolania. Zotrávame na názore, že sa nejedná o trestný čin, v celom konaní nebolo dokázané, že úmysel môjho klienta smeroval k podvedeniu zákazníkov, jeho firma funguje už viac ako 10 rokov, má stovky spokojných zákazníkov a len vo vzťahu k poškodeným, ktorí sú v predmetnej veci, má tieto problémy, pretože títo sa rozhodli riešiť obchodno-právny vzťah cestou trestnoprávnou. Ani jeden z poškodených nepodal civilnú žalobu na súd, i keď konanie jedného z poškodených, keď zaslali obžalovanému pokus o zmier, k tomu mohlo nasvedčovať. Je pravdou, že obžalovaný nedodal tovar, i keď ho mal na sklade, ale on sa dodaniu nevyhýbal, pričom poškodení od zmluvy odstúpili

a už nemali záujem o dodanie tovaru. Žiadali o vrátenie finančných prostriedkov, ktoré im vyplatil po tom, ako z týchto objednaných vecí niektoré komponenty predal. V osobe môjho klienta sa nejedná o človeka, ktorý by niekoho uvádzal do omylu. Čo sa týka vrátenia finančných prostriedkov získaných z predaja týchto objednaných tovarov bolo sťažené tým, že každá vec sa robí na mieru a z jeho strany išlo len o omeškanie pri dodaní tovaru. Obžalovaný pred týmto podnikal tri roky, nikdy nebol vyšetrovaný v súvislosti so svojím podnikaním. Poškodení chceli len peniaze alebo teda v stanovenom termíne tovar dodať, ale keď im peniaze podľa ich požiadavky nevyplatil, podali na neho trestné oznámenie. Nie je pravdou, že by výrobca v Poľsku potvrdil, že objednávka zadaná nebola, je to len informácia, ktorú poskytol predajca v Čechách, v ktorom oznamuje, že takáto objednávka kánie je evidovaná, čo podľa môjho názoru rozhodne na vyslovenie viny nestačí. Zdôrazňujem, že môj klient nekomunikoval s poškodenými aj z osobných dôvodov, nakoľko v danom čase riešil vážny zdravotný stav svojho otca, prednostne sa staral o svojho otca, ktorý neskôr ochoreniu podľahol, staral sa o rodinu, o deti a svoje podnikanie neriešil. Zdôrazňujem, že poškodení ani neskúsili uplatniť svoje nároky v civilnom konaní. Dávam do pozornosti, že môj klient ešte v roku 2017 komunikoval s pánom N., s ktorým sa dohovárať, kedy bude zálohová platba vrátená, pričom trestné oznámenie podávala jeho manželka, čo som tiež zdôrazňoval v konaní pred súdom. Tiež čo sa týka poškodeného pána E. dávam do pozornosti, že tento sa domáhal vrátenia zálohy a nepovažoval konanie môjho klienta za konanie podvodné. Ja chcem uviesť, že sa pripájam aj k všetkým našim písomným argumentom a ústnym prednesom, ktoré sme uviedli v rámci súdneho konania na prvom stupni. Dávam do pozornosti, že nám boli zamietnuté návrhy na doplnenie dokazovania výsluchom osôb, ktorí boli v danom čase tiež zákazníkmi môjho klienta vo vzťahu ku ktorým objednávky vybavil k ich spokojnosti. Uvedené tiež predznačuje, že nemal úmysel uviesť poškodených v prejednávanej veci do omylu, pretože vo vzťahu k iným konal zodpovedne. Ja navrhujem prijať rozhodnutie tak, ako som uviedol v dôvodoch odvolania.“

Zástupca krajskej prokuratúry poukazujúc v celom rozsahu na vyjadrenie okresnej prokuratúry, v ktorom bolo podrobne vysvetlené, prečo prokuratúra konanie obžalovaného považuje za konanie podvodné a bolo ozrejmene, že skutok sa stal, tento spáchal obžalovaný tak, ako bolo žalované, na podklade uvedeného navrhol odvolanie ako nedôvodné zamietnuť.

Obžalovaný právom záverečného návrhu predniesol: „Od roku 2011 som konateľom spoločnosti Pekné dvere, tvrdím, že všetky skutky sú obchodno-právnym vzťahom. Spoločnosť za celé svoje obdobie nemala nikdy tendenciu niekoho oklamať, podviesť alebo sa na úkor niekoho iného obohatiť. Ja som tiež ako živnostníkom 21 rokov v oblasti položenia podlahy a uvádzam, že nikdy žiaden problém nebol, okrem pani poškodenej T., kde ale problém v tom, že mal podlahy ešte vlhké a na pokládku nevhodné. Ja zastávam názor, že ja som svoju výpoveď nie zmenil, ako to uvádza prokuratúra, ale ja som ju len upresnil z pohľadu toho, že sa jednalo o viacero položiek v jednotlivých objednávkach. Ja sa pridrižiam všetkých vyjadrení, ktoré poskytli moji obhajcovia, zotrvávam na tom, že spoločnosť ťunguje riadne, zodpovedne a v dostatočnej miere som vysvetlil, prečo došlo k nespokojnosti len týchto málo zákazníkov, ktorí sú poškodení. Ja žiadam, aby krajský súd rozhodol, že skutky nie sú trestným činom a aby ma spod obžaloby oslobodil. Zdôrazňujem, že problémy v súvislosti s prejednanou vecou vyvstali už z mojich osobných problémov, ktoré som tiež súdu ozrejmil.“

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku: Orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 19 Trestného poriadku: Pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku: Ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku

(1) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

Podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku Ak po zrušení napadnutého rozsudku alebo niektorej jeho časti treba urobiť vo veci nové rozhodnutie, vráti odvolací súd vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, len vtedy, ak by doplnenie konania odvolacím súdom bolo spojené s neprímeranými ťažkosťami alebo by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona

(1) Kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

(3) Odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a) a spôsobí ním značnú škodu,

Na základe podaného odvolania, odvolací súd primárne skúmal, či nie sú dané podmienky pre niektoré z rozhodnutí uvedených v ustanovení § 316 Trestného poriadku a keďže zistil, že nie sú dané, podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadnúc pritom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané.

Okresný súd sa dôsledne neriadil vyššie citovanými ustanoveniami, dopustil sa podstatných chýb konania, ktoré predchádzali napadnutým výrokom rozsudku, ktoré spôsobili, že prvostupňový rozsudok trpí vadami z dôvodu, že súd prvého stupňa sa pri svojom rozhodovaní nevysporiadal so všetkými skutočnosťami nevyhnutnými pre objektívne rozhodnutie vo veci.

Zo spisu je zistiteľné, že rozsudok bol napadnutý odvolaním len zo strany obžalovaného smerujúcim do všetkých výrokov rozsudku a preto odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku v celom rozsahu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Preskúmaním veci krajský súd zistil nasledovné:

Okresná prokuratúra Malacky podala pod č.k. 1Pv 207/16/1106-34 dňa 07.09.2017, obžalobu na obžalovaného W. G. K., v bode 1) uznaný vinným zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona a v bode 2) z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, na skutkovom základe opísanom v obžalobe.

Prvostupňový súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného W. G. K., poškodených C. D., O. E., C. X. T., C. N., oboznámil listinné dôkazy a po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov v intenciách ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku ustálil skutkový stav veci tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozsudok odôvodnil nasledovne: „V predmetnej trestnej veci bolo vykonané kontradiktórne dokazovanie všetkými dostupnými a vykonateľnými dôkazmi, ktoré súd vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne a dospel k jednoznačnému záveru, že vina obžalovaného zo žalovaných skutkov je jednoznačne preukázaná. Obžalovaný popieral vinu zo spáchania skutkov, jeho obrana spočívala najmä v tvrdení, že sa jedná o obchodnoprávne vzťahy, pričom v jeho úmysle bolo dodať poškodeným objednaný tovar, avšak z dôvodu ich odstúpenia od zmlúv, k plneniu už nepristúpil. Ďalej uvádzal, že pre poškodených realizoval konkrétne úkony smerujúce k naplneniu vzájomných dohôd, pričom jeho konanie bolo v súlade s obchodnými podmienkami, ktoré poškodení, ako zákazníci, plne akceptovali a boli to práve poškodení, ktorí v rozpore s obchodnými podmienkami, odstupovali od zmlúv a znemožnili mu plnenie. Obžalovaný popieral úmysel podviesť poškodených. Neskôr svoje pôvodné stanovisko zmenil a tvrdil, že bol pripravený tovar dodať, nakoľko väčšinu tovaru pre poškodených mal na sklade už v čase, keď si poškodení tovar objednávali /tovar sa nachádzal na sklade už v rokoch 2013 ~ 2014/. Takto postavenú obranu obžalovaného však súd považoval za účelovú, so snahou vyhnúť sa trestnej zodpovednosti, navyiac je absolútne nelogické tvrdenie, že tovarom disponoval a pritom ho zákazník nedodal, a to ani v dodatočných lehotách a po mnohých urgenciách poškodených. Navyiac obžalovaný s poškodenými v danom čase úplne prestal komunikovať, pričom z dokazovania vyplynulo, že v rovnakom období na iné telefónne čísla a objednávky zaslané z iných emailových účtov /ako mali poškodení/ bežne reagoval a ďalej ponúkal produkty ďalším potenciálnym klientom. Preto neobstojí ani posledný argument obhajoby, uvádzaný v záverečnej reči, že v danej dobe nemohol včas reagovať, keďže sa staral o ťažko chorého

otca a prechádzal náročným obdobím v osobnom živote. Obžalovaný na svoju obhajobu predložil súdu listinné dôkazy, ktoré mali preukázať, že tovar pre poškodených skutočne objednal a mal k dispozícii a taktiež bol pripravený tento tovar dodať. Tieto listinné dôkazy však súd považuje za nejednoznačné, nepreukazujúce objednanie tovaru pre konkrétnych poškodených, pričom je viac ako nelogické tvrdiť, že tovarom disponujem už od roku 2013 a nedodať ho zákazníkovi v roku 2015. Obžalovaným predložené dôkazy len vypovedajú o realizácii objednávok pre doslova hocikoho z jeho zákazníkov v rokoch 2013, 2014 a 2015. Vykonaným dokazovaním bolo naopak nepochybne preukázané, že poškodení uvedení do omylu, poskytli finančné prostriedky obžalovanému v rozsahu tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Vinu obžalovaného dokazujú najmä priame výpovede poškodených v konaní pred súdom, ktoré sa v podstatných okolnostiach nelíšia od skutočností, ktoré uvádzali v trestných oznámeniach či v priebehu prípravného konania alebo v súvislosti s písomnými podaniami. Prípadné drobné nepresnosti v uvádzaní konkrétnych náležitostí objednávok či okolností ich uzatvárania vyplývajú len z odstupe času od doby skutku. Výpovede poškodených boli konzistentné, mali vnútornú logiku, tvrdenia boli podporené aj listinnými dôkazmi, preukazujúcimi jednotlivé skutkové okolnosti. Na základe všetkých opísaných skutočností mal súd za nepochybne preukázané, že obžalovaný ako trestnoprávne zodpovedná osoba, teda nie len ako štatutár obchodnej spoločnosti neschopný plniť včas svoje záväzky, si bol plne vedomý svojho konania. Z hľadiska objektívnej stránky vo vzťahu ku skutkom uvedeným vo výrokovej časti rozsudku je teda nepochybné, že v príčinnej súvislosti s priamym úmyselným protiprávnym konaním obžalovaného spočívajúcim v obohatení sa obžalovaného na škodu poškodených osôb uvedením týchto osôb do omylu, keď dohodol s poškodenými zákazníkmi, dodanie tovaru telefonicky alebo pri osobnom rozhovore na dobu 4 až 6 týždňov, následne zasielal poškodeným faktúru, v ktorej uvádzal, že konkrétny termín dodania bude upresnený po zaplatení zálohovej platby, pričom im tento termín, ani po zaplatení záloh, bezodkladne neoznámil, poškodení tak zotrvali v presvedčení ústne dohodnutých termínov dodania. Poškodené osoby následne v omyle uskutočnili majetkovú dispozíciu, a to poskytnutie finančných prostriedkov na účet spoločnosti Pekné dvere, s,r,o, kde ako jediný štatutárny orgán konateľ, sám realizoval osobné výbery hotovosti z účtu tejto spoločnosti, čím došlo ku trestnoprávne relevantnému následku, ktorým bol vznik škody na majetku poškodených osôb tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozhodnutia, zodpovedajúcej tak kvalifikačnému znaku väčšej škody. Ďalej tým, že čiastkové útoky boli realizované na viacerých osobách, možno konanie obžalovaného vo skutku v bode 1 obžaloby kvalifikovať ako konanie závažnejším spôsobom konania. Súd konštatuje, že skutky vo výrokovej časti rozsudku v bode 1 tvoria čiastkové útoky jedného pokračovacieho trestného činu, nakoľko ich spája objektívna súvislosť v čase /obžalovaný páchal túto trestnú činnosť v podstate súvisle v marci 2015. spôsob ich páchania /konanie obžalovaného vo všetkých prípadoch vykazuje rovnaký „modus operandi“ t. j. že obvinený sa vždy prijímal objednávky od zákazníkov, sľuboval obratom objednanie tovaru u výrobcu a dodanie do maximálne 6 týždňov, po uplynutí tejto lehoty uvádzal na dotazy poškodených rôzne výhovorky a náhradné termíny dodania, pričom ani tieto nedodrжал a objednaný tovar nedodal/ a predmet útoku /finančné prostriedky poškodených/, ako aj subjektívna súvislosť, teda jednotiaci zámer obžalovaného spáchať uvedený trestný čin. Skutok uvádzaný v bode 2 rozsudku pre značný časový odstup treba posudzovať ako samostatný trestný čin /teda nie čiastkový útok pokračujúceho trestného činu/. Z hľadiska subjektívnej stránky obžalovaný v uvedených prípadoch konal v priamom úmysle, pretože nielenže úmyselne konal tak, ako chcel ale tým, že poškodeným deklaroval skutočnosti v rozpore s reálnym stavom, jednoznačne aj úmyselne chcel porušiť záujem chránený Trestným zákonom, spočívajúci v ochrane majetku bez ohľadu na druh a formu vlastníctva, pričom súčasne vedel, že tak spôsobí škodu na majetku poškodených subjektov. Preto súd uznal obžalovaného vinného v zmysle podanej obžaloby. Pre úplnosť súd dodáva, že súd odmietol vykonať dôkaz navrhnutý obhajobou a to výsluchy navrhovaných svedkov tzv. spokojných zákazníkov obžalovaného, ktorí mali potvrdiť bezproblémový priebeh realizácie zmlúv zo strany obžalovaného pri iných zákazkách a to z dôvodu, že dané okolnosti, sú bez akejkoľvek relevancie ku prejednávanej skutku a čiastkovým útokom skutku, uvádzaných v obžalobe prokurátora. Súd taktiež odmietol návrh obhajoby na výsluch svedka X. D. - manželky poškodeného C. D., z dôvodu, že okolnosti ku ktorým mala navrhovaná svedkyňa svedčiť, mal súd možnosť zistiť už skôr navrhnutými a vykonanými dôkazmi, a to najmä výpoveďou poškodeného C. D.. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti, že počas trvania manželstva, je každý z manželov oprávnený zastupovať druhého manžela v bežných veciach a prijímať za neho takéto plnenia. Konanie jedného z manželov týkajúce sa spoločných vecí oprávňuje a zaväzuje oboch manželov spoločne a nerozdielne. Súd ďalej dáva do pozornosti, že k námietke obžalovaného spočívajúcej v tvrdení, že časť skutku vo vzťahu k poškodenému O. E. bolo vedené samostatné trestné konanie na OO PZ Bratislava - Rusovce, v tejto súvislosti súd konštatuje, že z odpisu z registra trestov alebo z výpisu z registra priestupkov SR nebolo zistené, že by bol za daný skutok priestupkovo, alebo v

konaní pred súdom, obžalovaný riešený. Súd je pri posudzovaní skutku viazaný obžalobným návrhom a iné skutočnosti ako tie, ktoré sú predmetom obžaloby ani nemôžu byť predmetom konania a dokazovania na súde (obžalovacia zásada). Súd v tomto posudzovaní a vyhodnocovaní dôkazov nehľadá možnosť postihu určitej osoby, ale výlučne hodnotí objektívne i subjektívne kritériá trestnosti činu. Súd záverom taktiež uvádza, že podľa konštantnej súdnej judikatúry súd nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia dať odpovede na úplne všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku, je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty. Preto súd svoje rozhodnutie založil na vyššie uvedených relevantných skutočnostiach, na základe ktorých uznal obžalovaného vinného v zmysle podanej obžaloby.“

Teda súd prvého stupňa mal na podklade vykonaného dokazovania preukázané, že skutok sa stal tak ako je žalovaný a spáchal ho obžalovaný W.. G. K..

Odvolačný súd preskúmaním veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je založené na neúplnom skutkovom zistení, resp. prvostupňový súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku) a preto ho považuje za rozhodnutie predčasné.

V prejednávanej trestnej veci sa obžalovanému W.. G. K. kladie za vinu, že

-poškodeným C. D. a G..Dr. X. D. vystavil objednávky a zálohové faktúry za interiérové dvere, na základe ktorých poškodení uhradili na účet spoločnosti PEKNÉ DVERE s.r.o. (konateľom ktorej je obžalovaný), finančnú hotovosť vo výške 183,-€ a 569,87,-€, ale k dodaniu tovaru zo strany obžalovaného nedošlo, pričom poškodení mali zistiť, že zo strany obžalovaného nedošlo ani k samotnému objednaní tovaru u výrobcu interiérových dverí,

-poškodenému O. E., ktorý si od spoločnosti obžalovaného objednal dodanie dverí, za ktoré zaplatil sumu 1667,99,-€, po uplynutí dodacieho termínu obžalovaný dvere nedodal, na urgencie poškodeného neodpovedal,

- obdobne vo vzťahu k poškodenej C.. X. T. vystavil objednávku a zálohovú faktúru na interiérové dvere a parkety, ktorú poškodená zaplatila v sume 1664,34,-€ a 4920,41,-€, objednaný tovar jej nedodal, finančné prostriedky jej vrátil čiastočne, prestal s poškodenou komunikovať, pričom táto zistila, že tovar podľa jej objednávky u výrobcu vôbec neobjednal,

- vo vzťahu ku skutku 2) (z 05.02.2016) vystavil objednávku a zálohovú faktúru na interiérové dvere na sumu 1276,72,-€, ktorú sumu poškodená C. N. vyplatila, obžalovaný jej interiérové dvere nedodal a prestal s poškodenou komunikovať.

Podľa výsledkov dokazovania pred prvostupňovým súdom, najmä výsluchmi poškodených, je podľa odvolacieho súdu preukázané, že obžalovaný W.. G. K. ako konateľ spoločnosti PEKNÉ DVERE s.r.o. prevzal objednávky poškodených na dodanie interiérových a u poškodenej C.. X. T. aj parkiet, týmto vystavil objednávky a zálohové faktúry, ktoré poškodení vyplatili podľa požiadavky obžalovaného, ale objednaný tovar im v stanovenej, a ani predĺženej lehote nedodal, prestal s poškodenými komunikovať, na čo títo reagovali odstúpením od dohody, pričom niektorí z poškodených (manželia D. a C.. X. T.) u výrobcu dverí v Poľsku zistili, že do výroby ich objednávka vôbec nebola zadaná) a následne podali na obžalovaného trestné oznámenie.

Súd sa pri posudzovaní trestnosti skutku má v prvom rade zamerať na posudzovanie, či daný skutok vôbec napĺňa všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu.

E. na uvedené sa odvolací súd zamerl na skúmanie, či boli v danom prípade skutkami, ktoré mal spáchať obžalovaný W.. G. K., tak ako ich v obžalobe vymedzil prokurátor, naplnené všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 ods.1. ods. 2, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona (v bode 1)) a § 221 ods. 1 Trestného zákona (v bode 2)).

Čo sa týka subjektu, obžalovaný W.. G. K. je subjektom plne trestnej zodpovedným z hľadiska veku a príčetnosti. Tak isto v danom prípade je prítomný objekt ako záujem chránený normami trestného práva, teda záujem spoločnosti na ochrane majetku a majetkových práv fyzických a právnických osôb.

V ďalšom odvolací súd posudzoval charakter samotného konania obžalovaného tak, ako je definované v skutkových vetách obžaloby, najmä či konanie obžalovaného (objektívna stránka) spĺňa znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu tak, ako je definovaný v ustanovení § 221 Trestného zákona.

V danej súvislosti je potom nevyhnutné zdôrazniť, že nevrátenie peňazí, prípadne nedodanie tovaru (ako tomu bolo v preskúmvanej trestnej veci), teda obohatenie sa na úkor iného je, vychádzajúc z ustanovenia § 221 Trestného zákona, zo spáchania ktorého bol obžalovaný uznaný vinným, trestným až vtedy, ak je obohatenie sa na úkor iného spojené s uvedením iného (v danej veci poškodených),

do omylu. Zo skutkových viet obžaloby tak ako sú vymedzené prokurátorom (výnimku tvoria skutky z 08.03.2015 a 20.03.2015) nevyplýva, že by poškodení O.omogyi a C. Gughová vôbec boli a ohľadom čoho, uvedení do omylu. Len v popise skutkov z 08.03.2015 a 20.03.2015 je uvedené, že títo u výrobcu tovaru, ktorý si cez firmu obžalovaného objednali, zistili, že tovar, o ktorý mali záujem vôbec obžalovaným objednaný nebol, ktoré konštatovanie nebolo v priebehu prípravného konania a ani dokazovania pred súdom, relevantnými dôkazmi preverené a jak prokurátor tak aj súd sa obmedzili na prevzatie týchto zistení od poškodených, aj to len vo vzťahu k vyššie uvedeným skutkom a v naznačenom smere relevantné dokazovanie vykonané nebolo, i napriek tomu, že obžalovaný súdu predložil listinné dôkazy (sady týkajúce sa objednávok, ktoré mali byť realizované vo vzťahu k poškodeným v danej veci) - čl. 455-458, tvrdiac, že tovar pre poškodených objednal, resp. mal ho na sklade z minulých období. Teda uvedenie do omylu poškodených v dvoch skutkoch malo spočívať v tom, že objednaný tovar obžalovaný u výrobcu vôbec nezadal, pričom pri dohode s poškodenými deklaroval, že tak učinil. Podľa nadriadeného súdu nie je možné uvažovať o nerealizovaní objednávok u dodávateľov obžalovaného bez zodpovedného preverenia predložených dôkazov a tvrdení obžalovaného k týmto dôkazom. Totiž neplnenie zo zmluvy, (v tomto konkrétnom prípade nedodanie objednaného tovaru, hoci tento už bol poškodenými vopred uhradený) nemožno automaticky a jednoznačne posúdiť ako trestný čin podvodu, pretože len nedodanie zmluvného plnenia bez ďalšieho, nenapĺňa objektívnu stránku stíhaného trestného činu podvodu. V naznačenom smere považuje odvolací súd dokazovanie za nezvládnuté a skutkový stav za nedostatočne preukázaný.

Ako už bolo vyššie naznačené niektoré skutkové vety v prejednávanej veci definujú konanie obžalovaného ako nedodanie tovaru, napriek predošlej úhrade za tovar, v popise ktorých chýba vymedzenie ako došlo k uvedeniu do omylu alebo využitie omylu poškodených obžalovaným. O uvedenie do omylu ide v zmysle ustálenej judikatúry vtedy, ak páchatel' v časovom predstihu pred zaslaním finančných prostriedkov zo strany poškodeného predstiera uzavretie konkrétnej zmluvy s cieľom, aby získal finančné prostriedky, pričom už v čase uzatvárania zmluvy (v tomto prípade v čase vykonania objednávky) vie, že záväzok dodať tovar, prípadne aj iný záväzok podľa povahy zmluvy, len predstiera a zmluva je len prostriedok k tomu, aby sa obohatil neoprávnene. Konanie, ktoré spadá do štádia po vzniku záväzkového vzťahu, už nemá povahu konania, ktoré je v príčinnej súvislosti s následkom pri trestnom čine podvodu. V prejednávanej veci došlo zo strany poškodených k zaplateniu ceny objednaného tovaru, avšak nedošlo k následnému dodaniu tovaru.

V nadväznosti na uvedené bude potrebné prípadnými ďalšími dôkazmi objasniť ako došlo k uvedeniu poškodených do omylu, resp. čím bol omyl poškodených obžalovaným využitý, čomu môže napomôcť objasnenie a vysvetlenie vo vzťahu k obžalovaným predložených dôkazov podporujúcich jeho tvrdenie, že objednávky u výrobcu zadal, resp. časť objednaných vecí mal k dispozícii z predchádzajúcich objednávok a len iné okolnosti a skutočnosti (osobné a rodinné pomery v danom čase) mu zabránili a znemožnili realizáciu dodania objednaného tovaru poškodeným.

V kontexte s uvedeným potom, okrem konania obžalovaného z hľadiska toho, či napĺňa pojmové znaky podvodu tak, ako je uvedený v § 221 Trestného zákona, sa odvolací súd zaoberal aj skúmaním naplnenia subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, tj. či bolo v danom prípade na strane obžalovaného prítomné zavinenie, ktoré predstavuje subjektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu. Trestný čin podvodu z hľadiska subjektívnej stránky vyžaduje úmyselné zavinenie, pričom postačuje aj nepriamy úmysel. Úmyselné zavinenie obžalovaného musí byť, napriek častej náročnosti a zložitosti dokazovania, nepochybne preukázané. Úmyselným zavinením musia byť pokryté všetky momenty konania obžalovaného, teda všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, konanie (uvedenie do omylu, využitie omylu iného) aj následok (obohatenie sa, spôsobenie škody), pričom v tejto súvislosti krajský súd poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR, v zmysle ktorej zavinenie sa vzťahuje na priebeh páchatel'ovho činu, ktorý sa prejavil v objektívnej realite a ktorý zodpovedá znakom skutkovej podstaty trestného činu. Zavinenie sa teda vzťahuje na podstatné skutočnosti, ktoré tvoria páchatel'ov skutok a musí sa vzťahovať na všetky skutočnosti, ktoré sú znakom skutkovej podstaty trestného činu. Ak by sa zavinenie nevzťahovalo na čo i len niektorú z požadovaných skutočností, nie je daná subjektívna stránka a preto je vylúčená trestná zodpovednosť páchatel'a. Nestačí, že páchatel' iba úmyselne konal, ale je potrebné, aby aj úmyselne porušil alebo ohrozil záujem chránený zákonom. Ďalej z ustálenej judikatúry vyplýva, že ak sa úmysel vzťahuje len na niektoré skutočnosti, ktoré tvoria súčasť skutkovej podstaty a na niektoré sa vzťahuje napríklad nedbanlivosť, hoci aj vedomá, nemôže ísť o úmyselný trestný čin. Aj pri trestnom čine podvodu platí, že okolnosti subjektívneho charakteru možno odvodzovať z okolností objektívnych a záver o subjektívnej stránke možno oprieť aj o objektívne

okolnosti ktoré nastali až po spáchaní skutku (musí však byť dodržaná zásada, že záver o úmyselnom zavinení musí konštatovať prítomnosť úmyslu už pred uskutočnením transakcie).

Aplikujúc uvedené závery na prejednávany prípad je potrebné uviesť, že aj v tom prípade, ak by skutková veta obžaloby popisovala konanie obžalovaného aj vrátane uvedenia poškodeného do omylu resp. využitia jeho omylu (čo je nevyhnutnou súčasťou skutkovej podstaty trestného činu podvodu), alebo by táto skutočnosť z okolností prípadu vyplývala, z vykonaného dokazovania, ani zo samotnej skutkovej vety (okrem skutkov z 08.023.2015 a 20.03.2015, kde je naznačené, že úmysel obžalovaného uviesť poškodených do omylu, mal spočívať v neobjednaní tovaru pre poškodených od dodávateľa z Poľska) nateraz (na podklade vykonaných dôkazov) nevyplýva, že konanie obžalovaného ako celok, teda komplexne posudzujúc všetky čiastkové aspekty jeho konania, z hľadiska subjektívnej stránky naplnilo formu úmyselného zavinenia a to či už vo forme priameho alebo nepriameho úmyslu. Inak povedané, obžalovanému nebol doteraz vykonanými dôkazmi jednoznačne a bez pochybností preukázaný úmysel a to jednak úmysel uviesť poškodených do omylu alebo využiť ich omyl, jednak úmysel obohatiť sa na ich úkor obohatiť, ako aj úmysel spôsobiť následok v podobe škody na majetku poškodených v okamihu, keď s nimi uzatváral dohodu a vystavoval objednávky na dodanie tovaru. Podstata konania obžalovaného, ktoré sa mu kladie za vinu, spočívala v nedodaní objednaného tovaru napriek zaplatenej kúpnej cene zo strany poškodených. Teda nadriadený súd vytýka, že dokazovaním nebolo jednoznačne preukázané, že vo vzťahu k naznačenému, že samotný obžalovaný v čase objednávky zo strany poškodených úmyselne nevyvíjal žiadne konkrétne úsilie, konanie, ktoré by viedlo k navodeniu omylu vo vzťahu k poškodenému. To či je daná zodpovednosť obžalovaného ako konateľa spoločnosti v rovine trestnoprávnej, alebo len v rovine obchodnoprávnej je nutné preukázať bez akýchkoľvek pochybností.

K tomuto obžalovaný na svoju obranu uvádzal, že v danom čase prechádzal zložitým životným obdobím, kedy sa musel postarať o ťažko chorého otca, pričom podľa jeho vyjadrení realizoval objednávky iných zákazníkov (k spokojnosti týchto).

Táto obrana obžalovaného nebola vykonaným dokazovaním nijakým spôsobom preverená, resp. vyvrátená a pokiaľ by boli jeho tvrdenia pravdivé v tom, že skutočne objednávky u výrobcu zadal, čo majú preukazovať ním predložené listinné dôkazy, resp. niektoré komponenty, z objednávok poškodených v danej veci mal k dispozícii a len ťaživou životnou situáciou nedošlo k splneniu dodania objednaného tovaru, pričom v danom čase mal k spokojnosti iných zákazníkov ich objednávky vybavovať, ale poškodeným v danej veci tovar nedodal preto, že títo odstúpili od dohody, je potrebné uviesť, že dokazovanie sa v danom smere, v konaní pred súdom neuberalo, i napriek platnej zásade uvedenej v odseku 10 § 2 Trestného poriadku.

Z pohľadu naznačeného potom odvolací súd považuje rozsudok vydaný v preskúmvanej trestnej veci za predčasný a skutkový stav za nedostatočne preukázaný.

Totíž nie každé konanie s „podvodnými“ alebo „neférovými“ prvkami, hoci sa jedná o konanie protiprávne so vznikom škody, môže byť posudzované ako trestný čin podvodu. Trestný čin podvodu podľa Trestného zákona má presne definované znaky svojej skutkovej podstaty, ktoré musia byť v celosti a súčasne naplnené, aby sme konkrétne konanie mohli považovať za konkrétny trestný čin. Je nevyhnutné, aby úmyselné konanie páchatelia predchádzalo vykonaniu majetkovej dispozície a aby páchatel mal ešte pred vykonaním majetkovej dispozície (v danom prípade úhrady za tovar zo strany poškodených) úmysel spôsobiť škodu na cudzom majetku. Musí byť taktiež daný vnútorný, subjektívny vzťah páchatelia k podstatným zložkám trestného činu. Nestačí len samotný fakt neplatenia resp. neplnenia záväzku.

I keď súd prvého stupňa vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov predložených obžalovaným na potvrdenie svojich obhajobných tvrdení (potvrdeniami objednávok, dodacie faktúry a potvrdenia o úhradách u dodávateľov - čl. 455-458), sa s týmito dôkazmi v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevysporiadal, i napriek tomu, že v odôvodnení napadnutého rozsudku, riadiac sa ustanovením § 168 Trestného poriadku musí podrobne vyložiť, ktoré skutočnosti má za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku má byť tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Okresný súd je povinný v odôvodnení rozsudku rozobrať všetky dôkazy vykonané a prebrané v konaní pred súdom, pričom ani jeden z dôkazov nemožno preferovať pred druhým. Súd sa musí vysporiadať so všetkými dôkazmi a tieto v odôvodnení rozsudku rozobrať a posúdiť jednotlivo aj v ich súhrne.

V kontexte s uvedeným odvolací súd nerozumie, prečo v odôvodnení rozsudku súd vôbec nereagoval na námietky a argumenty obhajcu prednesené v záverečnej reči (odvolávajúce sa aj na predložené listinné

dôkazy) a tieto nepodrobil posúdeniu a vyhodnoteniu, keďže ich mal k dispozícii už v čase pred prijatím výroku o vine (pred vyhlásením rozsudku) a jeho písomným vyhotovením vrátane jeho odôvodnenia. Na podklade naznačeného je možné konštatovať, že argumentácia obhajcu prednesená v záverečnej reči bola okresným súdom znehodnotená na úroveň nepodstatnej a je potrebné obhajcovi prisvedčiť, že súd sa s touto ani širším spôsobom nezaoberal a vôbec sa nevenoval vysvetleniu oboznámených listinných dôkazov a neposkytol úvahy, ako tieto dôkazy vyhodnotil v kontexte s ostatnými vykonanými dôkazmi.

K argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozsudku v tom, že "... podľa konštantnej súdnej judikatúry súd nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia dať odpovede na úplne všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku, je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty. Preto súd svoje rozhodnutie založil na vyššie uvedených relevantných skutočnostiach, na základe ktorých uznal obžalovaného vinného v zmysle podanej obžaloby.", prioritne odvolací súd uvádza, že citované je pravdou, avšak je nutné zohľadniť aj judikatúru, podľa ktorej je súčasťou práva na spravodlivý proces aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, i keď to neznamena, že na každý argument obžalovaného alebo jeho obhajcu je súd povinný dať podrobnú odpoveď, ale je žiaduce, aby súd vo svojom rozhodnutí reagoval na také argumenty a námietky obžalovaného a jeho obhajcu, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho konania považované za rozhodujúce (napr. R 68/2008- I, rozsudok ESLP z 9. decembra 1994 vo veci Ruiz Torija proti Španielskemu kráľovstvu), čo v odôvodnení napadnuté rozsudku vo vzťahu k listinným dôkazom predloženým obžalovaným a jeho obhajcom a vykonaným v konaní pred súdom, absentuje.

S poukazom na skôr uvedené, v ďalšom konaní bude úlohou okresného súdu odstrániť vytýkané nedostatky, na ktoré odvolací súd poukázal a vykonať prípadne dôkazy, ktorých potreba vykonania sa ukáže resp. vyplynú v priebehu dokazovania, pre náležité objasnenie veci.

Až potom bude možné všetky vykonané dôkazy vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku a rozhodnúť v súlade so stavom veci a zákonom.

Podľa § 327 ods. 1 Trestného poriadku: súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Vzhľadom na zistené pochybenia súdu prvého stupňa krajský súd zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku prikázal súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.